

עמ"ת 64841/11/15 - נ ש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 64841-11-15 ש (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת תמר נאות פרי
<u>העורר</u>	נ ש (עציר)
נגד	
<u>המשיבה</u>	מדינת ישראל

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מאזן) בתיק מ"ת 43370-11-15 מיום 26.11.15.

כללי -

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום בו נטען כי ביום 16.11.15 בשעה 16:16 לערך, הגיע אל בית אמו (להלן: "המתלוננת") אשר ברח' תבור בקרית ים. הטענה הינה, שהעורר ביקש מהמתלוננת כסף בכוונה לגנוב אותו, תוך שימוש באיומים כלפי המתלוננת באומרו: **"תביאי לי ארבע אלף או שלוש אלף, אם את לא נותנת לי אני הורג אותך"**. בהמשך, כל על פי כתב האישום, תקף העורר את המתלוננת שלא כדין בכך שדחף אותה. עקב האמור, מיוחסות לעורר בכתב האישום עבירות של דרישה באיומים של רכוש ותקיפה סתם.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, הסומכת על עילת המסוכנות, תוך שמצוין שהמדובר באלימות שהופעלה לכאורה כלפי אמו המבוגרת. מצוין בבקשה כי לעורר עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות, סמים ועוד והוא אף ריצה תקופות מאסר בעברו, כך שהדבר מצטרף למסוכנות. עוד נטען, שלחובתו של העורר עבירות שעניינן בריחה ממשמורת חוקית, הדחה בחקירה והטרדת עד, כך שקיימת עילת מעצר אף בשל חשש משיבוש מהלכי המשפט.

ההחלטה והטענות בערר -

3. בהחלטתו של כב' השופט קמא נשוא הערר, הוא סוקר את הממצאים אשר בתיק החקירה ומסקנתו הינה כי קיימות ראיות לכאורה, הגם שקיימות סתירות במספר נקודות בין העדויות של העדים השונים ואף סתירה פנימית בעדותה של המתלוננת עצמה.

4. בהמשך, קובע כב' השופט קמא כי למעשה לא הייתה מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר ומוסיף כי לאור העובדה שהעורר בעל עבר פלילי ולאור היותו מכור לסמים, דבר אשר משבש לעתים את שיקול דעתו, אזי שעוצמת עילת המעצר הינה גבוהה ביותר.

5. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, מפנה הסניגור לקשיים וכשלים בתיק החקירה, כאשר לשיטתו אין ראיות לכאורה ובוודאי שלא ברף שיצדיק מעצר בפועל עד תום ההליכים. העורר עצמו, לאחר שנשאל ע"י ביהמ"ש, אם הוא סבור שיוכל להציג חלופת מעצר או למצער ערבים אנושיים שיוכלו לפקח עליו באופן חלקי, השיב שהוא לא פנה

לבני משפחתו וכי הוא לא מעוניין בכל חלופה שהיא שתחייב מעורבות של בני משפחה. הסניגור ביקש בתום הדיון להסתפק בשחרור אשר יבטיח את התייצבותו של העורר להמשך ההליכים והסכים כי האמור יהיה כפוף להפקדות כספיות.

6. ב"כ המשיבה סבור, כי אין מקום לשנות מהחלטת בימ"ש קמא. הוא מסכים כי קיימים סימני שאלה בכל הנוגע לתשתית הראייתית, אך סבור כי המסקנה אינה שאין ראיות לכאורה אלא שתידרש חקירה של העדים השונים, דבר אשר יתבצע במסגרת התיק העיקרי.

7. לבקשתי, הושאר לעיוני תיק החקירה.

דין והכרעה -

8. לאחר שבחנתי את המסמכים בתיק החקירה עמדתי היא כי קיימות ראיות לכאורה לעבירת האיומים, אך יש קושי בכל הנוגע לעבירת התקיפה המיוחסת אף היא לעורר.

האם העורר היה בדירה ?

9. ראשית יובהר, כי עמדתו העקרונית של העורר הינה שהוא כלל לא היה בתוך הדירה ביחד עם האם המתלוננת והאחות א במועד הנטען. לשיטתו, הוא הגיע לדירה של המתלוננת על מנת לקחת תרופות ששייכות לו, אך לטענתו לא עלה לתוך הדירה ולכן, מן הסתם, לא יכול היה להתרחש האירוע הנטען. באשר לשאלה אם יש ראיות לכאורה לכך שהעורר **כן** היה בתוך הדירה, אפנה לעדויות של המתלוננת ושל האחות א (אותן אפרט בהמשך) לגבי כך שהעורר היה בדירה - ומהאמור עולה כי לא יכול להיות ספק לגבי כך שיש ראיות לכאורה לגבי היותו בדירה.

10. טוען העורר כי מהעדויות שנגבו משני האחים שלו, י וא - עולה כי הוא **לא** היה בדירה, אך קריאה קפדנית של העדויות שלהם - מראה כי לא כך הם פני הדברים.

11. האח י, הסביר שהוא הביא לדירה את האחות א ואת המתלוננת ביום האירוע, בשעות אחר הצהריים, לאחר קניות. לטענתו, א עלתה יחד עם האם לדירה, כאשר הוא נשאר למטה, למרות שבשלב מסוים הוא עלה לדירה רק כדי להעלות את הקניות. כאשר היה למטה, ראה את העורר, העורר התחיל לצעוק, וכדבריו של י, בשלב זה הוא הלך לצד אחר כדי לא לפגוש את העורר (הודעה מיום 17.11.15 שעה 16:11 שורות 8-9). עוד הוא מוסיף, כי בשלב שפנה ללכת, ראה שהעורר למעשה כן עולה לדירה של האם (עמ' 2 שורה 24), אך הוא מוסיף כי הוא לא יכול לדעת אם העורר נכנס לדירה, אם לאו, כיון שהוא כבר הלך. מכאן, שבוודאי שאין בעדותו של א זה כדי לחייב את המסקנה שהעורר לא היה בדירה (הגם שלא למותר לציין שכאשר הוא מופנה לכך שהאם טענה שהעורר תקף אותה, מסר כי "**היא לא שפוייה כל כך**" (עמ' 2 שורה 22)).

12. האח הנוסף, א, מתגורר בסמוך לדירת המתלוננת. א נחקר ביום 17.11.15 בשעה 16:25, ומתאר שהעורר ביקש ממנו לפתוח מחסן שקיים בסמוך לדירה של המתלוננת ששם אמור להיות ציוד ששייך לעורר, כי הוא ירד למטה למחסן, אך לא הצליח לפתוח את המחסן. הוא נשאל אם יכול להיות שלאחר מכן העורר עלה לדירה של המתלוננת, והשיב שהוא לא יודע כי הוא עלה הביתה והוא לא ראה דבר (עמ' 1 שורה 11 וראו כי בעמ' 2 שורה 19 הוא שוב נשאל אם יכול להיות שהעורר עלה לדירת האם ומסר ש"כול להיות", ותשובה דומה ניתנה גם בשורה 26). אח זה מאשר כי האחות א הייתה יחד עם המתלוננת בדירה של המתלוננת.

13. מכאן, שטענת ההגנה לפיה שני האחים מסרו עדויות אשר מלמדות על כך שהעורר **לא** עלה בכלל לדירה - אינה מבוססת על הממצאים בתיק החקירה, נכון לעכשיו, ונראה שיש ראיות לכאורה ואף מעבר לכך בכל הנוגע לטענה הבסיסית לפיה העורר **אכן** היה בדירת המתלוננת במועדים הרלבנטיים.

14. נותרת לדיון השאלה אילו ראיות קיימות באשר לאירועים בתוך הדירה.

השמעת האיומים -

15. בעדות הראשונה של המתלוננת מיום האירוע עצמו, היא מסבירה כי באותו היום בשעה 16:00 לערך, העורר הגיע לביתה, נכנס לדירה, דרש כסף ולאחר שאמרה לו שאין לה כסף, התחיל לאיים עליה שירצח אותה, צעק עליה וקילל אותה וכאשר הבת שלה א הזמינה משטרה, יצא העורר מהדירה וירד לרחוב. ממשיכה ומסבירה המתלוננת כי כנגד העורר קיים צו שמחייב אותו לפנות את הדירה שלה וכי היא ביקשה את פינויו לאחר שהוא התחיל להיות אליים כלפיה. כאשר נשאלה אם הוא תקף אותה ביום האירוע, השיבה: **"לא פיזית, מילולית"**. היא אף מסבירה כי הוא משתמש בסמים ומבקשת שהמשטרה תדאג לכך שהוא לא יתקרב לביתה, תוך שהיא מציינת כי הוציאה כלפיו צו הרחקה. עדות זו תורגמה ע"י הבת, א, שכן האם דוברת רק קווקזית ויש קושי מובנה בכך שהתרגום של הדברים הראשונים המידיים בוצע באמצעות האחות, ויחד עם זאת אין כרגע סיבה להניח שהאחות שגתה בתרגום. למחרת, הגיעה שוב המתלוננת למשטרה ומסרה הודעה נוספת, מפורטת יותר, אשר תורגמה ע"י חוקרת מטעם המשטרה, ושם שוב הסבירה כי העורר הגיעה לדירתה, איים עליה, דרש ארבעת אלפים או שלושת אלפים שקלים ואמר לה שאם היא לא תיתן לו את הכסף הוא יהרוג אותה.

16. בתמיכה לגרסה זו קיימת עדותה של האחות א אשר בהודעתה מיום 17.11.15 אישרה שהייתה בדירה יחד עם המתלוננת והעורר, וטענה כי העורר איים על המתלוננת ואמר לה מילים בקווקזית שמשמעותן **"זה יהיה הסוף שלך"**. האחות מתארת במפורט את ההתרחשויות, מסבירה שהעורר דרש סכומי כסף מהאם ואיים עליה שכלל שלא תיתן לו את הכספים הוא ירצח אותה.

17. בנוסף, קיים דו"ח פעולה של רס"ר אליאס אשר הגיע לדירה עוד ביום 16.11.15, שם נרשם כי א הסבירה לו שהסיבה לכך שהמשטרה הוזעקה הייתה שהעורר הגיע לבית, ביקש מהמתלוננת כסף ואיים שירצח אותה אם היא לא תביא לו כסף וכאשר הבין שהזעיקו את המשטרה - ירד מהדירה לרחוב. בדו"ח הפעולה מצוין כי כאשר הגיע השוטר למקום הוא הבחין בעורר ברחוב וכאשר זה האחרון צועק ומקלל **"אמא שלי גנבה לי את הכסף, זרקו אותי מהבית כמו כלב ... ראית פעם אמא שזורקת את הבן שלה מהבית ... רק רציתי את התרופות שלי"**. השוטר אף מציין, כי העורר היה נסער עד מאד ומעבר לכך שהוא צעק וקילל הוא אף בכה ולאחר מכן עוכב והופנה להמשך חקירה.

18. עוד יצוין, כי בתיק החקירה קיימים גם מסמכים מבקשה למתן צו הרחקה במסגרת תיק הטרדה מאיימת (ה"ט 26240-10-15) אשר מתברר בבית המשפט לענייני משפחה בקריות. מהמסמכים עולה כי המתלוננת הגישה בקשה להוצאת צו הגנה כנגד העורר ביום 15.10.15 ובו היא מציינת שהוא מפעיל כלפיה אלימות מילולית ופיזית. כב' השופט שדן באותו תיק מצא לנכון ליתן צו זמני כמבוקש וקבע דיון במעמד שני הצדדים. לא ניתן לדעת מה ארע בדיון העוקב אך יש לראות כי מסמך זה מחזק את גרסת המתלוננת לגבי כך שהיא אכן הוציאה צו כנגד העורר, כפי שטענה בהודעתה.

19. בנוסף, נפנה לדו"ח של המשל"ט מיום האירוע שם מצוין כי מי שהתקשר למשטרה הייתה האחות וכי היא מדווחת שאחיה, העורר, הגיע לבית המתלוננת ומאיים על המתלוננת.

20. לעומת שתי העדויות הנ"ל (של המתלוננת ושל א), הנתמכות בראיות המתוארות מעלה - קיימת רק גרסתו המכחישה של הנאשם, אשר מבוססת בעיקרה על ההכחשה הכללית לגבי עצם הימצאותו בדירה. בחקירה של העורר מיום 16.11.15 בשעה 19:44, הוא טוען שהוא לא ראה בכלל את המתלוננת בכל אותו היום וכי הוא רק ביקש מאחיו שיגיע לדירת המתלוננת על מנת לקחת משם תרופות שלו, שנותרו בדירה. כאשר הוא נשאל אם יכול להיות שהוא עלה לבית המתלוננת, כפי שמסרה אחותו א, טוען העורר כי א שקרנית וכי הוא כל הזמן נותר למטה ברחוב מחוץ לדירה וכי הוא ביקש מאחיו א לעלות לדירה לקחת את התרופות (למותר לציין שא **אינו** טוען כך והודעתו סותרת את טענת

העורר). בחקירה השנייה באותו היום, בשעה 20:03, נשאל העורר מדוע הוא צעק שהמתלוננת גנבה ממנו כסף כאשר הגיע השוטר אליאס ותשובתו אינה ברורה. כאשר הוא נשאל למה לשיטתו מסרה המתלוננת את גרסתה אם לא היו דברים מעולם הוא משיב **"זה הכל אחי, הוא משפיע עליה"** (עמ' 2 שורה 5) וכי המטרה של כל בני המשפחה הינה לסלק אותו מהדירה.

21. אשר על כן, לשיטתי, המסקנה של כב' השופט קמא לגבי כך שקיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת האיומים - בדין נקבעה. אין צורך להכביר מילים באשר להלכה הפסוקה לפיה המדובר בשלב הזה בראיות לכאורה בלבד ומשקלן הסופי יתברר לאחר שיעברו את התהליך הפלילי, לרבות חקירות נגדיות.

באשר לעבירת התקיפה -

22. באשר לרכיב זה של כתב האישום - שונים הם פני הדברים. בכתב האישום נטען, כי בסמוך לאחר שדרש העורר את הכסף מהמתלוננת, ולאחר שסירבה לתתו בידיו, הוא דחף אותה. אני מוצאת שלגבי פריט זה יש קושי ראייתי משמעותי.

23. בהודעה הראשונה של המתלוננת היא לא מציינת כל תקיפה פיזית. רק בהודעה השנייה, היא מספרת שהעורר הרביץ לה לאחר שביקש כסף וסובב לה את הידיים (שורות 6-7), ולאחר מכן אף טענה שהבת א הזמינה את המשטרה כיוון שא ראתה שהעורר דחף את המתלוננת (שורה 17). כאשר המתלוננת נשאלת שוב ושוב כיצד היא מסבירה את העובדה שא לא טוענת שהעורר תקף אותה (את המתלוננת), היא אומרת שכל הנראה א מסרה גרסה לא נכונה וכדבריה **"היא אומרת משהו אחר בגלל היה לה לא טוב, כאב לה לב"** (שורה 20 עמ' 2), כלומר שא מנסה למזער את האירוע שכן היא מרחמת על העורר. בהמשך, חוזרת המתלוננת שלוש פעמים נוספות על טענתה לפיה לפני שהגיעה המשטרה העורר הרביץ לה בפנים ודחף אותה, והכל - תוך שהוא מאיים שיהרוג אותה אם לא תיתן לו שלושת אלפים או ארבעת אלפים ₪.

24. לגבי א - בשיחה הראשונה עם המוקדן במשל"ט היא מציינת כי העורר מאיים על המתלוננת. בשיחה השניה, כמה דקות לאחר מכן - היא מציינת כי הוא תוקף את האם. בהודעה שנגבתה ממנה, בשורות 1-5, כאשר היא מתבקשת לתאר באופן ספונטני את האירועים, היא לא מציינת שהעורר תקף את האם אלא חוזרת רק על תיאור הצעקות, האיומים ודרישת הכספים. כאשר היא נשאלת מדוע אמרה למוקדן בשיחה השניה שהעורר תקף את המתלוננת, מסרה תשובה קצת תמוהה, לפיה **"אם לא הייתי, הוא היה תוקף"** (שורה 27 עמ' 2). כלומר שניתן להבין שלשיטתה העורר לא תקף את האם אך היא מצאה לנכון להאדיר את תלונתה על מנת שהמשטרה אכן תגיע לסייע להם ולמנוע תקיפה אפשרית. בהמשך, היא נשאלת שוב במפורש אם העורר תקף את האם והיא משיבה **"לא תקף, רק צרח"**.

25. אשר על כן, באשר לרכיב זה, קיימים סימני שאלה מהותיים יותר, ויתכן ויש טעם בדברי הסניגור לגבי רכיב זה של כתב האישום (וראו כי אין תעודה רפואית לגבי חבלה זו או אחרת, וכי המתלוננת מוסרת כי המדובר בדחיפה או בסיבוב ידיים או בכך שהעורר "הרביץ בפנים", ובכתב האישום מצויינת "דחיפה").

עילת מעצר והאפשרות לשחרר בתנאים המוצעים מטעם העורר -

26. למרות האמירה לעיל לגבי הקושי שקיים בנוגע לעבירת התקיפה, ובשים לב לקיומם של ראיות לכאורה לגבי עבירת האיומים - המסקנה המצטברת לשיטתי הינה שלא ניתן בנסיבות להסתפק בשחרורו של העורר ללא כל פיקוח.

27. המדובר במי שמכור לסמים מזה זמן רב, במי שלחובתו עבר פלילי מכביד עד מאד (הכולל 25 עמודים, הגם שברובן בוצעו עד שנת 2008) ובמי שהמתלוננת מצאה לנכון לבקש כנגדו צו הרחקה על יסוד טענות בדבר איומים דומים בעבר. ככל שאכן התרחשו הדברים כפי שטוענת המתלוננת, אזי שהמדובר במי שלא היסס מלאיים על אמו

המבוגרת על מנת לדרוש כסף שאולי אמור לממן רכישה נוספת של סמים - ולשיטתי הסיכוי שהוא יחזור על מעשיו אינו מבוטל.

28. העורר נחרץ בדעתו שלא לפנות לכל גורם שיוכל לסייע לו ולפקח עליו, למרות שלשיטתי ניתן היה למצוא חלופה אשר תהווה מענה הולם למסוכנות, וזאת ככל שניתן יהיה להבטיח את הרחקתו של העורר מהמתלוננת. העורר אינו מציע כל חלופה או פיקוח, ומבקש להסתפק בכך שניתן בו אמון ונורה על שחרורו כאשר ההגבלה היחידה הינה הרחקתו מהמתלוננת. לא מצאתי שניתן לסמוך עליו בכך שיקיים תנאי זה (אף אם נורה על הפקדת ערובה כספית).

29. אשר על כן, לא מצאתי שיש כל מקום להתערב בהחלטת כב' השופט קמא אשר לא פסל את האפשרות למצוא חלופה אשר תהווה מענה הולם לסיטואציה ואף ציין כי אין צורך בחלופה שכוללת פיקוח הדוק והדגיש כי לא יהיה בהכרח צורך בהכנת תסקיר של שירות המבחן, במובן שהוא יהיה מוכן לשקול כל הצעה מטעם העורר - לו רק הייתה מובאת לפניו. לשיטתו, ואף לכך אני מסכימה, ניתן להסתפק בפיקוח מסוים רק על מנת שניתן יהיה להבטיח את ההפרדה בין העורר לבין המתלוננת, אך כיוון שהעורר אינו יכול (או שאינו רוצה) לסייע באיתור חלופה שכזו, המסקנה הינה שאין מנוס אלא מלקבל את בקשת המדינה ולהורות על מעצרו עד תום ההליכים.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, בהעדר
הצדדים.